

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/54/2019
Identifikačné číslo spisu:	7213205378
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7213205378.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Vieri Petrikovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu: D. U., bytom S. K. XXX/XX, H., proti žalovanému: D. D. P., B., bytom Č. X, P., o zaplatenie 2.000,- Eur s prísl., o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach 1Co/154/2017-145 zo dňa 14.02.2018, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného z a m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 12.03.2013 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.000,- Eur, ktoré mu mal odovzdať 7. júla 2010 v Košiciach ako platbu predstavujúcu odmenu za právne zastúpenie poskytnuté žalovaným jednak v trestnom konaní voči príslušníkovi železničnej polície a jednak v civilnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená postupom príslušníka železničnej polície. Na stretnutí so žalovaným, na ktorom došlo aj k odovzdaniu peňazí bol prítomný syn žalobcu, ktorého výsluch žalobca v konaní navrhol. Dňa 22. júna 2016 žalobca žalobný návrh zmenil a požadoval zaplatenie 2.000,- Eur spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.000,- Eur od 25.09.2012 do zaplatenia a nahradenie trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie zmenu žaloby uznesením 29C/30/2013 - 102 zo dňa 23.06.2016 pripustil.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 05.12.2016 sp. zn.: 29C/30/2013-115 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur s 5,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.000,- Eur od 13.06.2013 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške.

2.1. Súd prvej inštancie mal na základe rozsiahleho dokazovania za preukázané, že žalobca preukázal tvrdené skutočnosti o odovzdaní peňažných prostriedkov vo výške 2.000,- Eur žalovanému, čo priamo potvrdil svedok D. D. U. a nepriamo svedkyňa P. U., ktorá síce priamo pri odovzdaní peňazí nebola,

avšak peniaze pre žalovaného pripravila a odovzdala ich najprv manželovi a neskôr synovi a zo svedeckej výpovede D.. D. U., ktorý potvrdil výpoveď žalobcu vyplynulo, že žalovaný od nich prevzal sumu 2.000,- Eur.

2.2. Spornou skutočnosťou, na ktorú súd zameral dokazovanie v danom prípade bolo to, či sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil vo výške 2.000,- Eur.

Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca sa obrátil so žiadosťou o právnu pomoc na žalovaného, pričom predmetom právnej veci malo byť právne posúdenie konania príslušníka železničnej polície a jeho správania voči žalobcovi. Predmetná záležitosť sa mala riešiť jednak v trestnom konaní a to podaním sťažnosti a podnetu na začatie trestného stíhania na príslušníka železničnej polície a v civilnom konaní podaním žaloby na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o ktorých možnostiach informoval žalovaný žalobcu s tým, že v prípade, ak žalovaný bude žalobcu v predmetných konaniach zastupovať, odmena bude vo výške 2.000,- Eur.

Ako nepravdivé sa ukázalo tvrdenie žalovaného, že v pracovno-právnej veci žalobcu voči jeho zamestnávateľovi, vypracoval na základe opisu skutočností, aké mal problémy žalobca v zamestnaní, iba sťažnosť na inšpektorát práce. Túto skutočnosť vyvracalo odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava II sp. zn.: 51 C/93/2011-21 zo dňa 24.06.2011, z ktorého vyplývalo, že žalovaný zastupoval žalobcu aj v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a v jeho mene podal žalobu voči zamestnávateľovi žalobcu Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia a.s.

Žalovaný v konaní namietal vierohodnosť svedkov D.. D. U. a P. U.. Spochybnením vierohodnosti dôkazných prostriedkov treba rozumieť tvrdenie a pomocou dôkazov preukázanie takých skutočností, ktoré vyvracajú závery o tom, že určitý dôkazný prostriedok je nevierohodný. Súd pri hodnotení vierohodnosti svedkov bral do úvahy skutočnosť, že ako D.. D. U. - syn žalobcu, tak aj P. U. - manželka žalobcu, sú blízkymi príbuznými žalobcu a vzhľadom na ich výpovede sa vysporiadal s otázkou vierohodnosti ich svedeckých výpovedí. Pri hodnotení vierohodnosti svedkov D.. D. U. a P. U. vzal do úvahy nielen okolnosti, ktoré mohli ovplyvniť ich vierohodnosť (blízky príbuzenský vzťah k žalobcovi), avšak vierohodnosť ich svedeckých výpovedí hodnotil aj s prihliadnutím k spôsobu, akým svedkovia oznamovali súdu zisťované skutočnosti a k ich správaniu pri výpovedi, pričom nezistil ani pri opakovanom prejednaní predmetnej veci také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť nedôveryhodnosť svedkov D.. D. U. a P. U.. Samotná okolnosť, že svedkovia sú blízkou osobou žalobcovi (syn a manželka) sama o sebe nemôže spochybniť ich vierohodnosť.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom zo 14. februára 2018 sp. zn. ICo 154/2017 - 145 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

3.1. Odvolací súd vyslovil názor, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

3.2. Uvedol, že za plnenie, kde právny dôvod odpadol, možno považovať aj prípad uzavretia dohody o obstaraní veci, ktorá sa však neuskutočnila. Posúdenie, či medzi účastníkmi ide o vzťah z bezdôvodného obohatenia, závisí na naplnení znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Týmto znakmi sú jednak skutočnosť, že obohatený získal majetkový prospech, t.j. že mu bolo plnené a ďalej, že pre získanie tohto majetkového prospechu chýbal na jeho strane právny dôvod, resp. právny dôvod odpadol. Pri naplnení oboch týchto znakov mu vzniká povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie tohto plnenia (§456 Občianskeho zákonníka).

3.3. odvolací súd dôvodil, že z obsahu žalobného návrhu je zrejmé, že žalobca v konaní vo vzťahu k žalovanému uplatňoval nárok z bezdôvodného obohatenia a to na tom skutkovom základe, že požiadal žalovaného ako advokáta, aby podal trestné oznámenie na príslušníka železničnej polície a zároveň, aby podal žalobu v civilnom konaní o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy. Žalovaný mal teda zastupovať žalobcu v dvoch veciach, a to v trestnom konaní pri podaní trestného oznámenia na príslušníka železničnej polície a v civilnom konaní ohľadom ochrany osobnosti s náhradou nemajetkovej

ujmy. Za tieto právne služby, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobca odovzdal žalovanému sumu 2.000,- Eur (§498 Občianskeho zákonníka). Žalovaný potvrdil, že mu žalobca neudelil plnomocenstvo na zastupovanie v trestnom ani v civilnom konaní, v uvedených veciach nekonal, keďže mu neboli predložené žiadne relevantné materiálne dôkazy. Za takejto skutkovej situácie považoval za dôvodný záver súdu prvej inštancie o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Žalovaná suma 2.000,- Eur bola zálohou na odmenu pre obstarávateľa - žalovaného na obstaranie dohodnutej záležitosti (podnet na začatie trestného a civilného konania), potom za situácie, keď žalovaný ako obstarávateľ objednanú záležitosť neobstaral a svoj záväzok zo zmluvného dojednania nesplnil, nevznikla žalobcovi ako objednávateľovi povinnosť poskytnúť mu dohodnutú odmenu, ku ktorej sa zaviazal. Tým odpadol i právny dôvod, na ktorom základe žalobca ako objednávateľ zároveň plnil na odmenu žalobcovi a záloha podľa zmluvy poskytnutá sa tak stáva bezdôvodným obohatením. Nárok na jej vrátenie bolo preto potrebné po právnej stránke posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením, ktorého právny dôvod dodatočne odpadol (§451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby mohol uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu či obmedzeniu práva na spravodlivý proces.

4.1. Úvodom dovolania žalovaný argumentoval, že mu nebol doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach 1Co 154/2017 - 145 zo dňa 14.02.2018, čím podľa neho bolo hrubo porušené ustanovenie § 223 CSP, keďže tento rozsudok bol doručený dňa 26.04.2018 len jeho právnej zástupkyňi.

4.2. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa jeho názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania existencie bezdôvodného obohatenia. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za protiústavný, nezákonný, nespravodlivý a hrubo zasahujúci do jeho práva na spravodlivý proces. Výtýkal, že nebol preukázaný druh právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, odvolací súd sa vôbec nezaoberal vierohodnosťou výpovedí svedkov syna žalobcu a jeho manželky a namietal spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie.

5. K dovolaniu dovolateľa sa vyjadril žalobca, pričom uviedol, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.02.2018 sp. zn.: 1Co 154/2017 - 145 je zákonný a vecne správny. Keďže dovolateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti postupu a rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a Okresného súdu Košice II vyvrátili, jeho dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a nie je spôsobilé spochybňovať zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť, resp. zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 a ods. 2 CSP (dovolateľ má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a je zapísaný ako advokát v zozname advokátov vedenom SAK) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1 Cdo 54/2018, 2 Cdo 33/2017, 3 Cdo 33/2017, 4 Cdo 54/2018, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 29/2018, 8 Cdo 140/2017).

11. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

12. Vo vzťahu k prípustnosti dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, podľa jeho právneho názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania existencie bezdôvodného obohatenia. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za protiústavný, nezákonný nespravodlivý a hrubo zasahujúci do jeho práva na spravodlivý proces. Rozsudku krajského súdu vytýkal, že tento nemal preukázaný druh právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, vôbec sa nezaoberal vierohodnosťou výpovedí svedkov syna žalobcu a jeho manželky a namietal spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za zmatečný a jednostranne sa orientujúci na žalobcu.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky

uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. K námietke dovolateľa týkajúcej sa absencie posúdenia vierohodnosti výpovedí svedkov syna žalobcu a jeho manželky odvolacím súdom a spôsobu hodnotenia dôkazov dovolací súd dodáva, že v súlade s § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle §442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že, tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Za nedôvodnú považoval dovolací súd rovnako tak námietku dovolateľa o tom, že mu nebol doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach ICo 154/2017 - 145 zo dňa 14.02.2018, čím podľa neho bolo hrubo porušené ustanovenie § 223 CSP, keďže tento rozsudok bol doručený dňa 26.04.2018 len jeho právnej zástupkyňi. Dovolateľ sa v konaní nechal zastúpiť advokátkou JUDr. Emíliou Hambalekovou, (č.l. 23) ktorá ho zastupovala v konaní na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní. Rozsudok odvolacieho súdu jej bol doručený dňa 26.04.2018.

17. V súlade s ust. § 92 ods. 2 CSP splnomocnenie udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana.

Podľa ust. § 110 ods. 1 CSP ak má strana sporu zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

18. Doručenie písomnosti aj zástupcovi účastníka aj samotnému účastníkovi bude aktuálne vtedy, keď má účastník niečo v konaní osobne vykonať (napr. keď má vypovedať, ustanoviť sa k znalcovi a pod.) alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci. Doručovať sa potom bude obidvom, teda aj účastníkovi, aj zástupcovi. V prípade, ak nejde o vec, keď účastník musí v konaní niečo osobne vykonať alebo ak o tom súd nerozhodne s ohľadom na povahu veci, je doručovanie aj zástupcovi, aj účastníkovi nesprávne, pretože v prípadoch, ak od doručenia písomnosti plyní lehota na vykonanie nejakého procesného úkonu (napr. podanie odvolania), môže vyvolať mylný dojem, že účastníkovi plyní lehota odo dňa, keď bola písomnosť doručená jemu, avšak táto lehota plyní odo dňa doručenia písomnosti jeho zástupcovi, pretože písomnosť sa mala doručiť len zástupcovi účastníka. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s.)

19. Pokiaľ teda súd prvej inštancie doručoval rozhodnutie odvolacieho súdu len právnej zástupkyňi dovolateľa, ktorú tento splnomocnil na konanie do úplného skončenia veci, postupoval správne a v

súlade so zákonom.

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa podľa ustanovenia § 448 zamietol.

21. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.